

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Кж1-150/25
03.04.2025. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Радомана Спариха, председника већа, Милене Петровић и Александра Блануше, чланова већа, са Весном Митревском, записничарем, у кривичном поступку против окривљеног АА, због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о жалби браниоца окривљеног, адвоката Татомира Лековића из Крагујевца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Пазару К.бр.10/24 од 27.01.2025.године, у седници већа одржаној, у смислу члана 447. став 1, 2 и 5. Законика о кривичном поступку, дана 03.04.2025. године, једногласно је донео

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Татомира Лековића и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Вишег суда у Новом Пазару К.бр.10/24 од 27.01.2025.године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару К.бр.10/24 од 27.01.2025.године, која је објављена 03.02.2025. године, оглашен је кривим окривљени АА за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика (КЗ) и осуђен на казну затвора у трајању од 2 (две) године. На основу чланова 87. и 348. став 6. КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности одузимање предмета тако што се од истог одузима једна ловачка пушка двоцевка, бокерица, марке „ИЖ“, модел „27-ЕМ-1С“ калибра 12 мм, фабрички број .... Истом пресудом окривљени је обавезан да плати првостепеном суду на име паушала износ од 10.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде и остале трошкове кривичног поступка о којима ће суд одлучити посебним решењем.

Против првостепене пресуде жалбу је изјавио бранилац окривљеног, адвокат Татомир Лековић, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу усвоји жалбу, укине првостепену пресуду и

окривљеног ослободи од оптужбе, уз захтев да се окривљени и бранилац обавесте о седници већа другостепеног суда.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Крагујевцу, поднеском Ктж-158/25 од 13.03.2025.године, предложио је да Апелациони суд у Крагујевцу одбије као неосновану жалбу браниоца окривљеног АА, адвоката Татомира Лековића и потврди првостепену пресуду.

Апелациони суд је одржао седницу већа, у смислу члана 447. став 1, 2 и 5. Законика о кривичном поступку (ЗКП), у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Николе Лековића, по заменичком пуномоћју адвоката Татомира Лековића, а у одсуству уредно обавештених јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Крагујевцу и окривљеног, на којој је размотрио целокупне списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је сходно одредби члана 451. став 1. ЗКП, испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, па је по оцени навода и предлога у изјављеној жалби и писаном предлогу јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва, као и објашњења изнетих на седници већа, нашао:

Жалба је неоснована.

Пре свега неосновано се жалбом браниоца окривљеног АА првостепена пресуда побија због битних повреда одредаба кривичног поступка.

У жалби браниоца се истиче да је првостепени суд пресуду засновао на доказу који није изведен на главном претресу, чиме се у суштини указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3. у вези са чланом 419. став 1. ЗКП. С тим у вези у жалби се истиче да је првостепени суд ценио одбрану окривљеног коју је изнео у присуству браниоца по службеној дужности у Полицијској станици у Сјеници, када је изјавио да га је снаха замолила да остави пушку код њега у возилу, јер не може да смири коње па када остави коње да ће узети пушку, а да наведени записник није изведен на главном претресу 19.11.2024. године, нити на главном претресу 17.12.2024. године.

По налажењу Апелационог суда жалбени наводи браниоца окривљеног су неосновани, с обзиром да је на записнику о главном претресу пред првостепеним судом од 19.11.2024. године, након што је изнео одбрану, окривљеном предочена одбрана са записника о саслушању осумњиченог пред ПС Сјеница, у присуству браниоца, од 05.09.2022. године, при чему је на записнику о главном претресу цитирана одбрана окривљеног из предистражног поступка, када је навео „На месту ... срео сам своју снаху ББ која је водила коња и носила ловачку пушку са собом. Тада ме је замолила да остави пушку код мене у ауту јер не може да смири коње па када остави коње да узме пушку,“ па се неосновано у жалби браниоца окривљеног истиче, да је првостепена пресуда заснована на записнику чија садржина није изнета на главном претресу и да је првостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3. ЗКП.

Осим тога, иако су битне повреде одредаба кривичног поступка основ побијања, жалбени наводи браниоца окривљеног у суштини се свде на оспоравање чињеница које су предмет доказивања, на начин како их утврђује првостепени суд, а са тим у вези и погрешне примене кривичног закона, са образложењем да је првостепени суд погрешно утврдио да је окривљени извршио предметно кривично дело.

При томе, побијајући утврђено чињенично стање бранилац окривљеног у жалби износи сопствену оцену одбране окривљеног и изведених доказа, као и

сопствено виђење одлучних чињеница, које из тих доказа произилазе, те даје чињеничне закључке другачије од оних из првостепене пресуде, а везано за постојање умишљаја код окривљеног у односу на извршење предметног кривичног дела.

С тим у вези у жалби браниоца се истиче да првостепени суд није разјаснио како се пушка нашла у возилу окривљеног, да ли је била у државини окривљеног и да ли је он желео или не да пушка буде у његовој државини. Даље се наводи да није разјашњено у ком тренутку је окривљени дошао до сазнања да се у футроли на задњем седишту налази ловачка пушка. Истиче се да је бранилац предлагао да се обави ДНК вештачење пушке и футроле како би се разјаснило да ли је окривљени знао шта превози у возилу. По ставу жалбе, околност да се оружје налазило у његовом аутомобилу није довољан основ за његову кривицу, јер је потребно утврдити да је окривљени знао да је у питању оружје и да жели да га држи, носи и користи.

Апелациони суд налази да је првостепени суд чињенично стање правилно и потпуно утврдио правилном оценом одбране окривљеног и свих других изведених доказа, у погледу свих битних чињеница, и то како оних које чине објективна обележја која се односе на радњу извршења, неовлашћеног држања и ношења ловачке пушке, тако и субјективна обележја која се тичу психичког односа окривљеног, који осим умишљаја чини и његову свест о забрањености свог дела, односно знање да неовлашћено држи и носи ватрено оружје, о чему су у образложењу побијане пресуде изнети одговарајући и правилни разлози које у свему усваја и Апелациони суд и стога налази да се неосновано у жалби браниоца окривљеног, побијајући пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, тврди супротно.

Наиме, првостепени суд је правилном оценом одбране окривљеног, исказа сведокиње ББ, сведока ВВ и ГГ, потврде о привремено одузетим предметима и других изведених доказа, несумњиво утврдио да је окривљени, у време и на месту ближе описаним у изреци првостепене пресуде, супротно одредби члана 5. став 2. Закона о оружју и муницији ("Сл. гласник РС", бр. 20/2015, 10/2019, 20/2020 и 14/2022) неовлашћено носио ватрено оружје, на тај начин што је након вербалне расправе и свађе коју је претходно истог дана имао са радницима имања „...“, од своје снахе ББ узео једну ловачку пушку, која се налазила у њеном легалном власништву, да би потом од стране полицијских службеника ПС Сјеница који су поступали по пријави због догађаја на наведеном имању, био заустављен у месту ..., када је управљао својим ПМВ „Сузуки“, где су полицијски службеници, на задњој клупи возила пронашли да исти неовлашћено носи једну ловачку пушку, двоцевку, бокерицу, марке „ИЖ“, модел „27-ЕМ-1Ц“ калибра 12 мм, фабрички број ..., за коју је балистичким вештачењем утврђено да је функционално исправно ватрено оружје, за које оружје није имао одобрење надлежног органа за држање и ношење, при чему су утврђена и субјективна обележја дела која се тичу урачунљивости и умишљаја (свести и воље) окривљеног за извршење дела као и свести о забрањености дела.

По налажењу Апелационог суда првостепени суд је правилно ценио одбрану окривљеног АА и закључио да је иста неоснована, недоследна и срачуната на избегавање кривице. Наиме, окривљени је у предистражном поступку јасно и на недвосмислен начин изјавио да му се у возилу налазила ловачка пушка његове снахе ББ, јер га је она наводно замолила да остави код њега пушку у возилу, по коју би касније дошла када намири коње, да би на главном претресу изјавио да му није познато на који начин се предметна пушка нашла у возилу. С тим у вези првостепени суд исказ

сведокиње ББ, у делу да је ловачку пушку оставила у возилу окривљеног, а да то окривљени није знао, правилно оценио као неуверљив и пристрасан, а дат у жељи да окривљеном АА помогне у избегавању кривице.

Првостепени суд је такође правилно ценио исказе полицијских службеника ВВ и ГГ, који су се након пријаве вербалног сукоба између окривљеног и радника имања „...“ и нарушавања јавног реда и мира од стране окривљеног, упутили у место где живи окривљени, па су га срили да управља возилом магистралним путем у месту ..., у коме се на задњем седишту налазила ловачка пушка, која је у власништву сведокиње ББ, а чија је кућа удаљена око 15 минута вожње од места где је затечен окривљени. При томе је првостепени суд правилно ценио само део исказа ових сведока у коме су се изјашњавали шта су затекли и видели на лицу места, а не у односу на чињенице шта им је окривљени рекао у вези проналаска пушке у његовом возилу.

Апелациони суд је имао у виду наводе из жалбе браниоца окривљеног којима се указује на пропуст полицијских службеника и јавног тужиоца да изврше вештачење биолошких трагова на предметима који су одузети од окривљеног (пушци и футроли), чиме би чињенично стање било потпуно утврђено, а и проверена одбрана окривљеног коју је дао у току поступка, то јест утврдило да ли на истима има биолошких трагова окривљеног. Међутим, без обзира на предње Апелациони суд налази да се оценом изведених доказа, на несумњив начин утврђује да је окривљени извршио кривично дело за које је оглашен кривим, на начин, у време и под околностима ближе означеним у изреци првостепене пресуде, па је наведени доказни предлог неоснован и сувишан. Осим тога, према подацима из списка предмета, након што је откривено кривично дело и од окривљеног одузета пушка и муниција, са истима је манипулисало више лица и исти су достављени на балистичко вештачење НЦКФ - Одсек у Ужицу, па самим тим, по оцени овог суда сада више не постоје услови за вештачање биолошких трагова.

Апелациони суд је ценио и остале наводе из жалбе браниоца окривљеног који се односе на битне повреде одредаба кривичног поступка и утврђено чињенично стање, па налази да су исти неосновани и без битног утицаја на другачији исход овог кривичног поступка.

По налажењу Апелационог суда, у радњама окривљеног АА описаним у изреци побијане пресуде, стичу се сва битна законска обележја кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, будући да је окривљени неовлашћено држао и носио предметну пушку, за коју није имао одобрење за држање и ношење од надлежног државног органа, тако да се првостепена пресуда неосновано побија жалбом браниоца окривљеног због повреде кривичног закона.

Апелациони суд, као другостепени, прихвата закључак првостепеног суда да се у конкретном случају ради о ношењу ватреног оружја. Наиме, неовлашћено држање ватреног оружја у смислу члана 348. став 1. КЗ, подразумева да се одређено лице нађе у фактичком поседу оружја за које нема одобрење надлежног органа, те да исто држи као своје и тиме манифестује одређени однос власти према таквом предмету. Међутим, у конкретном случају поступци окривљеног превазилазе државину оружја и представљају неовлашћено ношење оружја, као објективни елеменат бића кривичног дела из члана 348. став 4. КЗ, с обзиром да је ловачка пушка која у овом случају представља објект радње кривичног дела затечена код окривљеног у возилу док је возио на јавном путу, дакле док се кретао у простору у смислу промене места на коме се налази. При томе, по налажењу овог суда, временски период држања и ношења

оружја није од утицаја за постојање предметног кривичног дела, јер је за то довољан и краatak временски период.

Првостепени суд је правилно закључио и дао разлоге да је окривљени поступао са директним умишљајем, јер је био свестан својих дела и хтео његово извршење и свестан да је његово дело забрањено, док урачунљивост окривљеног није доведена у питање у кривичном поступку.

Наиме, окривљени је знао да је за ношење ловачке пушке потребна дозвола надлежног органа и да је ношење предметне пушке без дозволе, у чему је затечен, законом забрањено. При томе је окривљени раније поседовао оружни лист за пиштољ и ловачку пушку, који су му према извештају ПС Сјеница одузети у управном поступку, што све указује да је поседовао знања о законским одредбама којим је регулисана материја о оружју у смислу да је и за држање и ношење ловачке пушке потребна дозвола надлежног органа.

С обзиром да је изведеним доказима несумњиво утврђено да је окривљени критичном приликом носио пушку за коју не поседују оружни лист за држање и ношење, то је предузимајући кривичноправне радње описану у изреци првостепене пресуде поступио супротно одредби члана 5. став 2. Закона о оружју и муницији, у чему се огледа и противправност као елемент бића предметног кривичног дела.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, у вези жалбе браниоца окривљеног АА, Апелациони суд налази да је жалба неоснована.

Наиме, приликом одмеравања казне окривљеном првостепени суд је ценио околности које су од значаја за одмеравање казне, па је као олакшавајуће околности ценио његове личне и породичне прилике, да је пензионер, отац детета које издржава и води бригу о домаћинству, док му је као отежавајуће околности ценио да је раније осуђиван, као и степен кривице и јачину угрожавања заштићеног добра, па га је осудио на казну затора у трајању од две године.

Апелациони суд налази да су неосновани наводи жалбе браниоца окривљеног којима се у суштини указује да нису испуњени услови за постојање поврата из члана 55. КЗ, јер је окривљени раније осуђиван за кривично дело које није истоврсно са предметним кривичним делом, као и да је окривљени раније осуђен на новчану казну, која нема исту кривичноправну тежину као казна затвора.

Наиме, из списка предмета се утврђује да је окривљени АА раније осуђиван пресудом Основног суда у Сјеници К. 52/18 од 06.06.2018. године за кривично дело давање лажног исказа из члана 335. став 2. КЗ на новчану казну у одређеном износу од 50.000,00 динара.

Одредбом члана 55. став 1. КЗ („Сл.Гласник РС“ број 35/19 која се примењује од 01.12.2019. године) прописано је да ако је учинилац кривичног дела учињеног са умишљајем раније осуђен за умишљајно кривично дело, суд ће ту околност узети као отежавајућу, ако од раније осуде или издржане казне није протекло пет година, док је ставом 2. истог члана прописано да у случају из става 1. овог члана, суд не може изрећи казну испод границе прописане законом или блажу врсту казне, изузев ако закон предвиђа да се казна може ублажити или ако закон предвиђа да се учинилац може ослободити од казне, а суд га не ослободи од казне.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, ранију осуђиваност окривљеног АА за умишљајно кривично дело и протек времена од раније осуде до

момента извршења новог кривичног дела са умишљајем, које је краће од пет година, то по налажењу Апелационог суда није могуће окривљеном изрећи казну затвора испод посебног законског минимума који је за кривично дело из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, две године. Ово из разлога што за предметно кривично дело, у смислу члана 56. тачка 1. и 2. КЗ, закон не предвиђа да се казна може ублажити, нити се ради о случају да закон предвиђа да се учинилац може ослободити од казне, а суд га не ослободи од казне.

По оцени Апелационог суда изречена казна затвора је сразмерна тежини учињеног кривичног дела и утврђеном степену кривице окривљеног и као таква нужна и довољна да у потпуности оствари сврху кажњавања из члана 42. КЗ, у оквиру опште сврхе кривичних санкција, прописане чланом 4. став 2. КЗ.

Сходно изнетом, неосновани су жалбени наводи браниоца окривљеног о потреби изрицања блаже казне, посебно што у жалби нису наведене такве околности које би оправдале овакав предлог.

Одлука о изреченој мери безбедности окривљеном, одузимање предмета, заснива се на правилној примени одредби чланова 87. и 348. став 6. КЗ, па се законитост и правилност изрицања исте жалбом браниоца окривљеног не доводи у сумњу. О томе су у образложењу побијане пресуде дати правилни разлози које прихвата и овај суд.

С обзиром да не постоје разлози због којих је жалба изјављена, Апелациони суд је у смислу члана 457. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар,
Весна Митревска,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**

**Председник већа – судија,
Радоман Спарих,с.р.**